

ה התחלה היתה שיגרתית. כחמישים הצעירים והצעירות שהתאספו ביום הישישי האחרון בערב בביתו של השחקן יוסי אלפי, התכנסו שם למסיבת יום-שישי רגיל. את ראשיתה הם הקדישו לדיון מיקצור עי. היו אלו כל אנשי הצוות של המחזמר הישראלי החדש קפוז, המועלה עלידי תיאטרון דני דגן, והשיח התנהל מסיבי ל הצגה.

הבר הצחח אבי אביבי העלה תביעה ש' יחלקו תה בהפסקות של התזרות. הבר אחר, צבי גרוגר, העלה את הספק, האם הי משפט מתוך הטקסט, בו מזהיר אחר הי שחקנים שהוא אינו רוצה להתגייס לצה"ל, לא המור מדי על רקע ישראל של היום. "אבל יש צעירים שאומרים זאת, במציאות", טען בלהט הבמאי והמחבר, איזי אברהמי. "אם אנחנו מעלים מחזה מציאותי - או הכל".

העירום -

אמצעי תקשורת

ה המשך היה שיגרתית פחות. שיה הי אורחים הפך לשיח ערומים, או לשיח לוחמים ערומים, אם רוצים לראות זאת כך. העובדות היו בעצם די שיגרתיות. בתום השיחה החלה המסיבה. תקליטים, ריקודים. מישהו מתפשט, סתם כך, בפשטות. באמצע החדר, לגמרי.

איש אינו מתרגש. מישהו נוסף מתפשט. איש אינו שם לב. עם התקדם הערב, גדל בהתמדה מספר העירומים והערומות.

אלא שזה לא היה אותו דבר בדיוק. זו לא היתה עוד מסיבת עירום. חדאי שלא מסיבת הוללות. "מעולם לא ראיתי היעדר מוחלט כזה של אחירה מינית, בין צעירים וצעירות עירומים, כמו הפעם", מדוחח כתב העולם הזה. "לא היה ספק: הצעירים האלו לא התפשטו כדי לעסוק בסקס. הם פשוט (המשך בעמוד 27)

בתיים

